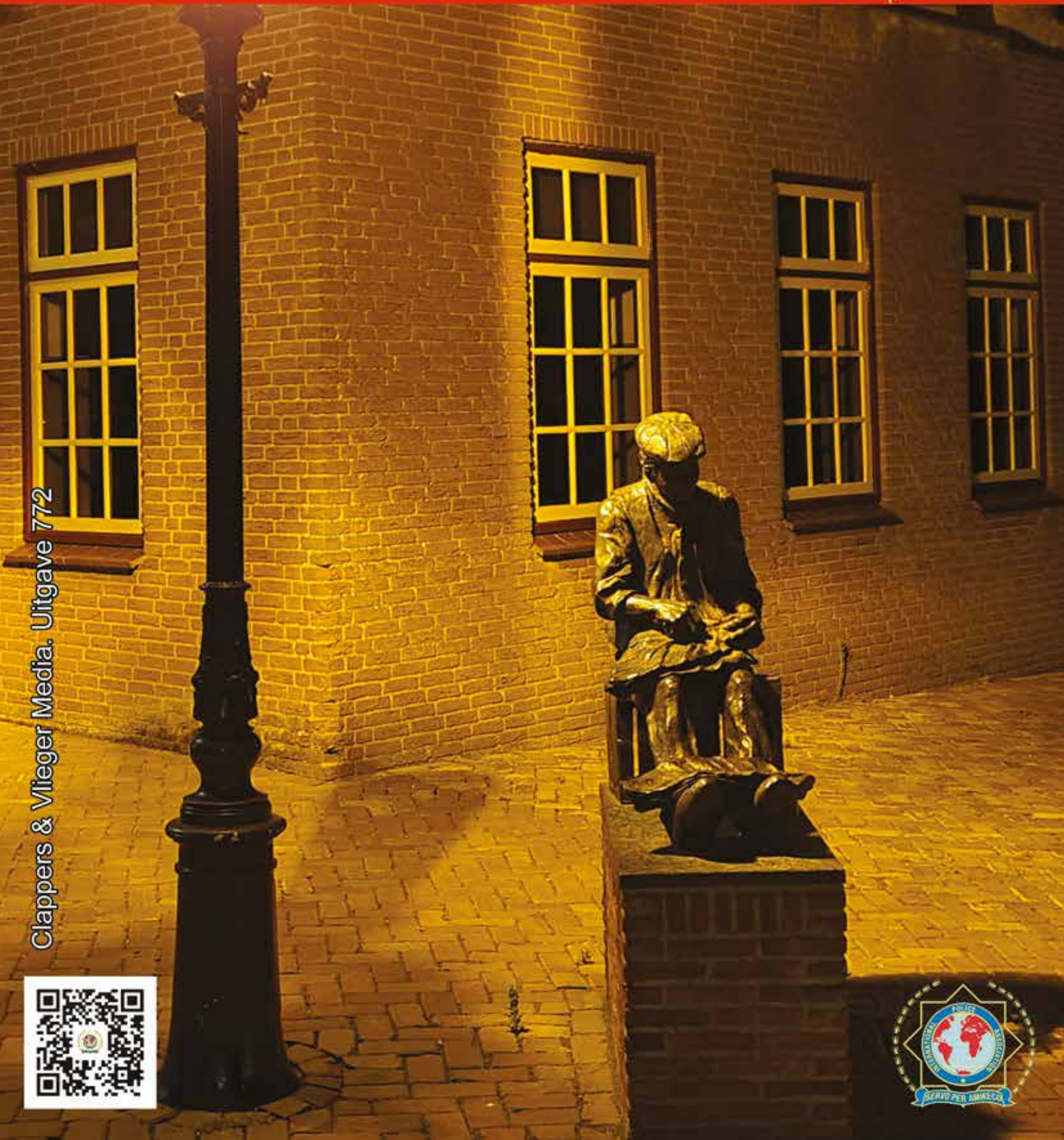


INTERNATIONAL POLICE ASSOCIATION

ipa



44e jaargang Nr. 160 - December 2022



Clappers & Vlieger Media. Uitgave 772



Kerst 2022



In juni 2009 sprak de toenmalige president van de Verenigde Staten Barack Obama dat “Waar ook ter wereld een nieuwe dialoog na te streven. Een dialoog omdat de mensen gemeenschappelijke principes delen, principes van gerechtigheid en vooruitgang; tolerantie en waardigheid van alle mensen”.

Kijken wij nu naar het afgelopen jaar dan heeft dit streven een flinke knauw gekregen met de inval van de Oekraïne door Rusland. Kennelijk zijn de principes van de leider van het land geheel andere. Met de inval in Oekraïne heeft hij de wereldgemeenschap weer eens bewezen dat gelijkwaardigheid, gerechtigheid en vooruitgang voor Poetin toch een heel andere werkelijkheid is dan in de rest van de wereld. Een werkelijkheid die doet terugdenken aan de tijd van Stalin, ook zo'n alleenheerser en bezeten van hun werkelijkheid, eigenlijk grootheidswaan.

Slachtoffers zijn dan ook de mannen, vrouwen en kinderen van Oekraïne, mensen die probeerden vredig te leven in hun eigen land. Vele mensen uit westerse landen zijn begaan met het lot van de Oekraïners en helpen hen waar dit mogelijk is door het aanbieden van onderdak, rust en veiligheid.

Ook in ons land worden veel tienduizenden van hen opgevangen. Juist onze oude generatie weet wat het betekent dat je wordt overvallen door een oorlog, wat je kwijt raakt. Gelukkig zetten ook veel jongeren zich voor hen in door ondersteuning te geven in de opvangcentra. Begeleiden van de vluchtelingen en hun kinderen zodat zijn rust hebben en niet geconfronteerd worden met de rauwe werkelijkheid van een oorlog. Ook het inzamelen van goederen en voedsel voor de achterblijvers en het daar naartoe brengen steunt hen allen. Laat ons hopen dat men spoedig tot het inzicht komt dat dit weer een zinloze oorlog is waarbij alleen verliezers zijn.

Onafhankelijkheid is het recht van ieder volk en daarom moet elke overheersing verdwijnen, omdat het niet strookt met humaniteit en recht. Onafhankelijkheid geeft het verenigde volk geluk, rechtvaardigheid en welvarendheid. Ieder land heeft het recht onafhankelijk te zijn waar ook ter wereld

Kerst is het feest van vrede en welzijn. Laten wij met z'n allen werken om de vrede te bewerkstelligen voor hen in de Oekraïne en de vele anderen plaatsen in de wereld waar vrede nog steeds niet vanzelfsprekend is. 'Dienen door vriendschap' zou voor iedereen in de wereld een vanzelfsprekendheid moeten zijn.

Voor de collega's die met de komende feestdagen moeten werken wensen wij dat het rustige momenten zijn, zodat je weer tijd hebt om met je dierbare de kerst en oud en nieuw te kunnen doorbrengen.

Ik wens u allen, mede namens de overige bestuursleden van ons district van de IPA, fijne en rustige dagen in vrede en geluk. Voor het nieuwe jaar 2023 veel gezondheid en geluk en dat het een jaar mag worden dat uitzielt naar een vredige wereld.

Jan Eijkemans
voorzitter



COLOFON

Dit blad is een uitgave van het
IPA - district Nijmegen e.o.
44e jaargang nr. 160
Oprichtingsdatum:
17 februari 1959
Dit blad verschijnt 5x per jaar

Voorzitter:

Jan Eijkemans
vz-nijmegen@ipa-nederland.nl

Secretaris:

Martin van der Putten
nijmegen@ipa-nederland.nl

Penningmeester:

Jan Nijburg
Postgiro District NL97 RABO 0155 7464 56 tnv
Penningmeester district Nijmegen
pm-nijmegen@ipa-nederland.nl

Ledensecretaris:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Contactscretaris:

Jaap Heerschop

IPA - Activiteiten:

Adrie Daniëls
4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl

IPA - Actviteiten:

Dick Beerens
evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl

Redactie / IPA - Artikelen:

Brugt Peper
red-nijmegen@ipa-nederland.nl

Coördinatie en realisatie:

Clappers & Vlieger Media
Industrieweg 94
7202 CB Zutphen
Telefoon: 0575 - 47 38 81
E-mail: info@clappers-vlieger.nl
Internet: www.clappers-vlieger.nl
Vormgeving: Fabian Clappers
Fotografie: Henk Baron, Martin van der Putten



Coverfoto : Martin van der Putten

In dit nummer

- 3** Voorwoord
- 7** Kampeerweekend IPA Nijmegen e.o.
- 10** Blog 1: Onvoorwaardelijke liefde
- 11** Bezoek Marechaussee museum Buren
- 15** Voortbestaan District
- 17** Blog 2: Spoedtransport
- 18** Uitzonderlijk oorlogsverhaal
- 24** Diender in naam van de Koning(in)
- 27** Blog 3: Koude handen
- 28** Voormalige Marechaussee kazerne
- 29** Sociaal Fonds
- 31** Blog 4: Babyboom
- 32** Verslag Wereldcongres
- 33** Terugkeer van de portemonnee
- 34** Serie: Suriname deel 7
- 36** Sunset March
- 37** Activiteitenkalender
- 39** Kerstwens

International Police Association, District Nijmegen e.o.

Secretariaat

Begoniastraat 22 • 6658 EB Beneden Leeuwen
nijmegen@ipa-nederland.nl

Facebook; IPA Netherlands, Nijmegen e.o. 



Nazomer kampeerweekend IPA Nijmegen e.o. 2022

Tekst en foto's: Brugt en Angela Peper



En dan is het zo maar weer eind september en is het tijd voor het IPA Kampeerweekend 2022. Het inmiddels bekende door IPA Nijmegen e.o. georganiseerde nazomer kampeerweekend voor IPA leden. Dit jaar werd het weekend voor de 7de keer georganiseerd en voor de 4de keer op vakantiepark De Oude Molen te Groesbeek. Het IPA kampeerweekend staat open voor IPA leden en hun gezinnen, niet alleen uit eigen district maar ook daarbuiten en zelfs voor IPA leden van buiten de landsgrenzen. Zo mocht de organisatie zich in het verleden verheugen op deelname uit het Verenigd Koninkrijk en Duitsland. Dit jaar was er deelname uit de districten Nijmegen, Gooi&Vechtstreek en Arnhem.

Het kampeerweekend stond niet alleen open voor leden met een eigen kampeermiddel. Het was ook mogelijk om op het vakantiepark een stacaravan te huren. Hiervan werd deze keer geen gebruik gemaakt. Wist u trouwens dat de IPA Nijmegen e.o. in het verleden op dit vakantiepark een eigen IPA-huis heeft gehad? Maar daarover een andere keer misschien meer.

De organisatie heeft het streven om maximaal 3 keer op een zelfde locatie te verblijven, maar vorig jaar werd na een derde keer op het vakantiepark besloten om toch nog een jaar terug te komen. Volgend jaar hopen we een andere plaats binnen het IPA district te bezoeken, maar daar straks meer over.

Vrijdag 23 september 2022

Vanaf 11.00 uur op vrijdag 23 september werden de

equipen op het terrein verwacht. Bij aankomst was er een teleurstelling te verwerken; 1 equipe bestaande uit 3 personen kon niet aanwezig zijn omdat diezelfde morgen bij één van de drie leden corona was vastgesteld. Het veld B, was net als andere jaren voor het IPA kampeerweekend gereserveerd. Aangekomen op veld B bleek dat een aantal equipen al een plekje hadden ingenomen. Sommigen zelfs al op dagen in de week voor het weekend. Na elkaar uitgebreid gedag te hebben gezegd kon bij een lekker zonnetje de plek voor ons kampeermiddel worden ingericht.

De IPA vlag werd ceremonieel gehesen en voor insiders was het nu bekend welk deel van Groesbeek door de IPA bezet was. Omstanders konden de nieuwsgierigheid niet bedwingen en kwamen vragen wat de vlag betekende. Waarop Brugt vakkundige uitleg deed en daarbij een ledenwerfpraatje hield. Helaas viel de nieuwsgierige niet onder de doelgroep van de IPA. Na de lunch kwamen de laatste equipen en parkeerden hun kampeermiddel ook op veld B in de ruststand. Het bleef deze dag bij een matig zonnetje en de middag werd door ons gebruikt om in het centrum van Groesbeek nog wat rond te kijken. Op de fiets is dat een fluitje van een cent. Niet zozeer de afstand als wel het gemak om er te komen. Vanaf het vakantiepark is het naar de verkeerskruising fietsen. Daarna is het remmen los en kom je als vanzelf in het centrum. Wat boodschappen gedaan en daar hoort natuurlijk een koffiemomentje met (Groesbeeks)taart bij. Daar is voldoende aanbieding en gelegenheid voor. Wij kozen voor De Spil.

Dan weer op tijd naar veld B voor de uitreiking van de welkomsttas. Een tas met plaatselijke informatie en hebbedingetjes en natuurlijk, niet onbelangrijk, de traditionele welkomstborrel van het merk Schrobblér. Alle equipen zijn dan aanwezig en worden oude vriendschappen én sterke verhalen weer aangehaald. Het gaat natuurlijk niet om die borrel, alhoewel; als het een wat kille dag is geweest, je moe bent van de dag en zo vlak voor het eten... Ondertussen begon het ook licht te regenen en werd besloten gewoon wat eerder naar het restaurant



te gaan. Daar stond een heerlijk driegangenmenu op ons te wachten. Een keuze uit zalm, schnitzel of saté. Zeker niet het eerste de beste eetbare bij elkaar gezet.



Een reden voor het bestuur van IPA Nijmegen e.o. om voor een consumptie te zorgen. Met het opeten ging een groot gedeelte van de avond gepaard. Een ander groot gedeelte van de avond werd besteed om (nader) kennis met elkaar te maken en te luisteren naar elkaars verhalen. Helaas was het na het eten geen weer meer om nog even met elkaar buiten te kunnen zitten en werd al snel de binnenkant van het kampeermiddel opgezocht.

Zaterdag 24 september 2022

De dag begon met een heel klein zonnetje, maar het was droog. Er kon zelfs buiten ontbeten worden. Maar eer dat een ieder klaar zou staan om de dag actief te beleven, veranderde het weer zodanig dat men op zoek moest naar een activiteit binnen, zoals een bezoek aan het Bevrijdingsmuseum in Groesbeek, net om de hoek van het vakantiepark. Op zo'n dag komt het voordeel van een caravan ten opzichte van een camper weer naar voren. Met die "bijgeleverde" auto kan je de tijdelijke woning gewoon laten staan en een binnen activiteit op grotere afstand opzoeken. Een andere mogelijkheid is om met het openbaar vervoer, in Groesbeek de bus, naar Nijmegen te gaan en daar een goede activiteit bezoeken.

Ook voor vandaag was het belangrijk om op tijd terug te zijn op veld B. Nu heette het geen welkomstborrel, maar het ritueel was hetzelfde, nou ja, de weersomstandigheden waren nog iets slechter dan de dag ervoor. Reden dat er, nog eerder dan gisteren besloten werd, om naar het restaurant te gaan. Daar werd ons een heerlijke Chinese maaltijd geserveerd, waar onbepaald gebruik van mocht worden gemaakt. Het is altijd mooi en belangstellend als leden van een bestuur aanwezig zijn bij een evenement. Deze keer was er belangstelling van een bestuurslid van IPA Arnhem en niet minder dan in de persoon van de penningmeester. Hij bood onder het eten een rondje van zijn bestuur aan. Chapeau !

Ook deze avond werd een groot gedeelte besteed aan het eten en ook deze avond was het geen weer om na afloop nog even buiten te zitten, waarop

ook deze avond snel de binnenkant van het kampeermiddel werd opgezocht.

Zondag 25 september 2022

Deze dag begon zoals de naam van de dag begint, met zon. En die bleef voor het grootste gedeelte van de dag schijnen, af en toe onderbroken door een voorbijtrekkende wolk. Maar ja, dit is officieel de laatste dag van het kampeerweekend en om 10 uur was er dan ook een gezamenlijk koffie drinken. Er werd nagepraat over het weekend en door een enkeling over het werk dat de volgende dag weer aan zou vangen. Degenen die zich niet hoefden te melden voor werk, luisterden geduldig. Tijdens het koffiedrinken ging het natuurlijk over het toch wel kouder worden op de dagen zo eind september. Tjibbe en Kitty kwamen met een leuk zelf te maken ontwerp van een door middel van waxinelichtjes te verwarmen element.

Na een koffiedrinken in de zon was het toch echt tijd voor een aantal om de spullen in te pakken en te vertrekken, nagezwaaid en een goede reis gewenst door degene die nog een nachtje bleven. Wij maakten van de gelegenheid en het mooie weer gebruik om nog een stukje te fietsen. Dat deden we aan de hand van een fietsknooppunten route. Eerst een stukje door Groesbeek en dan de grens over Duitsland in. Mooie rustige route, meestal over verharde wegen maar ook een groot gedeelte over een onverharde weg door het bos met een behoorlijke klim. De route terug gaat vanaf Nütterden over het betonnen fietspad langs de spoorlijn Nijmegen – Kleef.

Onderweg kwamen wij in Duitsland verschillende aardappelakkers tegen die inmiddels gerooid waren. Echter er lagen nog voldoende aardappelen zo voor het oprapen. Als echte Nederlanders.... enfin één maaltje aardappelen werd door mijn vrouw in mijn fietstas gedaan. Mijn fietstas? Ja, want vanuit Strafvordering wordt toch geredeneerd





wij hem gereden hebben is net geen 25 km. Leuk om te doen, te meer ook omdat we verschillende draisines in actie hebben gezien, althans de mensen die erop zaten. Op veld B was het nu een stuk rustiger, nog 4 overgebleven equipes van de 8 aanwezige equipes. Deze middag geen borrel, geen georganiseerd eten in het restaurant, maar ook in de eigen keuken kan een heerlijke maaltijd worden bereid en dat werd gedaan.

Maandag 26 september 2022

Ook deze dag begon droog en was voor ons de dag van vertrek. Ook de andere equipes waren begonnen met het inpakken en zouden vandaag vertrekken. Na een rustige en voorspoedige reis stonden wij weer thuis.

Terugkijkend kan gezegd worden dat het een geslaagd weekend was. Geen verplichtingen, dan alleen het betalen van de deelname. Ieder vult zijn/haar dag in zoals hij/zij dat wil en op momenten van de dag is er de mogelijkheid met oud, in de zin van voormalig, collega's te spreken, ouwe koeien uit de sloot te halen, sterke verhalen te vertellen, geen zorgen maken over "Wat zullen we vanavond eten" en gezellig samen lekker eten. Wat ons betreft gaan we rustig ons 2de lustrum tegemoet.

Kampeerweekend 2023

Zoals geschreven terugkomend op de volgende keer.

Inmiddels zijn de besprekingen met de eigenaar van de nieuwe locatie begonnen. In 2023 hopen we neer te strijken op Recreatiepark De Linie in Opheusden. Op een groot veld staan we dan weer allemaal bij elkaar.

Op de site <https://www.campingdelinie.nl/> kunt u zelf alvast op de camping rondkijken.

De prijs? Alles wordt per jaar duurder, maar we streven er naar om onder dezelfde condities als dit jaar een redelijke prijs af te spreken. Weer mee doen? Hou de aankondigen in de IPA Attentie(s) van begin 2023 in de gaten. Daarin zal niet alleen de juiste datum staan, maar ook andere informatie over het kampeerweekend en over de mogelijkheden om de omgeving te verkennen. Denk bijvoorbeeld aan een bezoek aan Militair Ereveld Grebbeberg in Rhenen, of Hotel de Wereld, of de sluisen bij Maurik. In de komende IPA Attenties hoop ik u verder te informeren.

dat bij wie het goed wordt aangetroffen, de dader gezocht moet worden! Terwijl wij daar zo bij dat aardappelveld stonden, kwam er een man met een racefiets aan zijn hand voorbij lopen. Bleek dat hij een lekke achterband had. Ik bood hem mijn bandenplakspullen aan en tevens mijn excuus dat ik geen fietspomp bij mij had. De man kreeg een grote glimlach op zijn gezicht en vertelde dat hij geen plakspullen bij zich had maar wel een fietspomp....

Tijdens het plakken vertelde hij dat hij fietsenmaker was geweest, zijn auto in Nijmegen had geparkeerd en in Eindhoven woonde. Na een oponthoud van 20 minuten konden allen hun rit weer vervolgen. Servo Per Amikeco ! Net voor het draisine station in Kranenburg begon het te regenen en net voordat de bui kort maar hevig losbarstte konden wij schuilen in de serviceloods. Na een korte rust, een klein rondje door Kranenburg fietsen, weer terug naar de route richting Groesbeek. De totale route zoals





Blog

Onvoorwaardelijke liefde

Geschreven door agent Chris

Bron Politie.nl

Ik werk nog maar net bij de politie als ik tijdens mijn surveillancedienst een melding krijg van een winkeldiefstal in een supermarkt. Samen met mijn collega ga ik de winkel in. De winkeldief is een jonge bange vrouw. Ze vertelt me dat ze geen geld heeft om boodschappen te betalen. Ze wordt thuis mishandeld door haar vriend en ze heeft de zorg voor haar dochter. Haar enige uitweg is stelen. Tijdens onze autorit naar het bureau vraag ik haar naar haar thuissituatie. Ze vertelt dat haar vriend drank en drugs gebruikt. Ze is bang voor hem omdat hij vaak agressief is en ook met veel geweld haar geld afneemt. Hierdoor kan ze geen eten kopen voor haar dochter en haarzelf.

Ze pakt haar telefoon en laat me een foto zien van een jong meisje in een bloemenjurkje en een enorme glimlach op haar gezicht. Liefdevol kijkt ze naar haar dochter. "Ik heb werkelijk alles voor haar over", zegt de vrouw. Na een tijdje van praten en veel tranen komen we op het hoofdbureau aan. Mijn laatste woorden die dienst zijn: "Laat me je hier niet meer zien hoor. Een cellencomplex is geen plaats voor jou. Je kunt beter bij je dochtertje zijn."

Een half jaar later heb ik een middagdienst in het cellencomplex. Er komen nieuwe arrestanten binnen. Tot mijn grote verbazing zie ik diezelfde dame weer staan. Nadat ze gefouilleerd en voorgeleid is brengen mijn collega en ik haar samen naar haar cel. Ik open het luikje en ga met haar in gesprek. Wat is er gebeurd waardoor ze hier nu weer zit? Ze antwoordt dat dit een kreet om hulp is. Ze weet niet meer hoe ze uit deze situatie moet komen. Ze doet naar eigen zeggen haar best maar ze staat er niet goed voor. Veilig Thuis heeft al contact met haar opgenomen en een melding gemaakt. Misschien moet haar dochter uit huis worden geplaatst. Haar dochtertje is er kapot van en

wil niet weg bij haar moeder. Ik begrijp de vrouw wel. Ik heb zelf ook een fantastische dochter van bijna twee jaar waar ik alles voor zou doen. Tijdens ons gesprek, dat ruim vier uur duurt, adviseer ik haar om contact op te nemen met de huisarts, haar familie en vrienden, de gemeente en de juiste hulpverleners. Er verschijnt een kleine glimlach op haar gezicht.. Ze bedankt me voor mijn hulp. Ze belooft direct hulp te zoeken zodra ze vrij komt. Ik vraag me af of ze dat wel echt gaat doen en ga met een gemixt gevoel naar huis.

Weer een half jaar later heb ik een dienst op straat. Na een paar uur surveilleren op de fiets, houden mijn collega en ik een korte pauze. Opeens voel ik een hand op mijn schouder en schrik ik van een stem: "Hey jij bent het!" Ik draai me om en zie diezelfde vrouw weer. Ik kijk haar aan en er verschijnt een grote brede glimlach op haar gezicht. Ze is ontzettend dankbaar voor ons vorige gesprek. Uiteindelijk is ze met veel hulp losgekomen van haar agressieve vriend. Ze heeft nu een nieuwe vriend waar ze erg trots op is. Hij is lief voor haar en heeft het beste met haar en haar dochtertje voor. Ineens komt een kleine glimlachende jongedame aangelopen. "Kijk, hier is ze!", zegt de vrouw. Dan draait ze zich om naar haar dochter en legt haar uit dat ik de agent ben die zoveel moeite heeft gedaan om haar te helpen. Dan komt ook een vriendelijke, verzorgde man aanlopen, die haar nieuwe vriend blijkt te zijn.

Ik vind het fantastisch voor de vrouw en ben blij dat ik een verschil heb kunnen maken in haar leven. Ik werk nog niet zo lang bij de politie, maar dit is precies de reden waarom dit werk zo graag wil doen.



Bezoek Marechaussee museum Buren

Tekst: Jan Nijburg

Foto's: Henk Baron

Bronnen: Marechaussee Museum, Wikipedia en Ministerie van Defensie

Met enige moeite was er door het bestuurslid van de IPA Nijmegen e.o., verantwoordelijk voor het organiseren van activiteiten, een bezoek geregeld aan het Marechaussee Museum in Buren.

Op de zonovergoten dag van zaterdag 8 oktober j.l. werden de aangemelde bezoekers bij het museum verwacht. Daar was een hartelijk ontvangst met koffie en appelgebak, al dan niet naar wens met slagroom.



Maria van Nassau

*Breda 7 februari 1557 † Buren 16 oktober 1616

Tijdens de koffie werd door de organisator even kort uiteengezet wat het programma van het bezoek was en als grote verrassing werd door het museum aangeboden om een bezoek te brengen aan de zogenaamde Regentenkamer. Dit is een ruimte die normaal gesproken voor het publiek gesloten is en alleen op afstand bekeken mag worden. Voor onze groep werd een uitzondering gemaakt en wij mochten de kamer echt betreden. Je waant je dan in vroegere tijden. Een suppoost vertelde iets over het ontstaan van het gebouw en schetste hoe het er in die tijd aan toeging.



In 1613 is het weeshuis in Buren gesticht door prinses Maria van Nassau, dochter van prins Willem van Oranje en zijn eerste echtgenote Anna van Egmont, gravin van Buren. Om de bouw te realiseren stelde Maria fondsen

en goederen beschikbaar ter waarde van 32.000 gulden. In die tijd zeker geen luttel bedrag. Het was de tijd van de 80-jarige oorlog (1568-1648) Veel vaders kwamen om op het slagveld en voor de eventuele kinderen kon niet of onvoldoende gezorgd worden. Maria trok het leed van die kinderen aan en stichtte het weeshuis. De bouw duurde enkele jaren en Maria overleed voordat het weeshuis geopend werd. Dat was nog wel een dingetje, want er was niets geregeld over het bestuur, er was geen reglement. Gelukkig had de tien jaar jongere halfbroer van Maria, prins Maurits van Oranje, nauwe contacten met het weeshuis in Delft, en werd de manier van besturen overgebracht naar Buren. Zo kon het Koninklijk weeshuis toch van start gaan, in het begin met 24 wezen. Hoewel het woord "wees" niet prettig klinkt, hadden deze kinderen het beter dan de kinderen van de armen in de dorpen/steden. Zij hadden, al was het vaak eentonig, drie keer daags te eten, een dak boven het hoofd en kregen een gedegen opvoeding en iets dat op een opleiding leek. Toch zijn er voorbeelden bekend van jongens die later bestuurlijke functies hebben vervuld.

De regentenkamer die ons gezelschap bij uitzondering mocht betreden, werd in het verleden zoals de naam al doet vermoeden, gebruikt door de regenten, zeg maar de bestuurders van het weeshuis. Voor die tijd was de ruimte in gebruik als woon- en slaapkamer van de vader en moeder van het weeshuis.



Tot 1952 deed het gebouw dienst als weeshuis voor protestantse kinderen uit het graafschap Buren, Leerdam, de baronie van Acquoy en IJsselstein. Daarna werden er tot 1971 voogdijkinderen opgevangen.

In 1972 vestigde het Museum der Koninklijke Marechaussee zich in het gebouw.

Geschiedenis Koninklijke Marechaussee

Koning Willem I ondertekende het besluit waardoor het Corps de Marechaussee op 26 oktober 1814 een feit was. Het Franse woord *Maréchausée* betekend zoiets als militaire politie te paard. Tot in de 19de eeuw was de voertaal voor de elite in Nederland het Frans. In 1810 werd de laatste wet in het Frans aangenomen. Niet verwonderlijk dus dat een dergelijk Frans woord werd en wordt gebruikt om dit (leger)onderdeel aan te duiden.

Het Corps, een nieuwe politieorganisatie, moest de orde handhaven, zorgen voor de naleving van wetten en de veiligheid van grenzen en grote wegen bewaken. Koningin Wilhelmina wees in 1908 de beveiligingstaak van de koninklijke paleizen toe aan de marechaussee. Weet u trouwens waarom het op wacht staan bij een paleis de “klompenwacht” heet? Wel, voor 1908 werd de beveiliging van de paleizen door de tuinmannen gedaan, die veelal op klompen liepen. Vanaf 1919 maakte de Marechaussee onderdeel uit van het politiebestedel, samen met de gemeentepolitie, het Korps Politietroepen en de Rijksveldwacht.



Op de foto: staand het uniform van een marechaussee 1e klas, rechts van hem het uniform van een gemeenteveldwachter en rechts dat van een brigadier van de rijksveldwacht.

Collega's zullen verschillende dingen herkennen aan het uniform die nog in gebruik zijn geweest bij de rijks- en gemeentepolitie

Ondertussen was het predicaat Koninklijk aan het legeronderdeel toegevoegd. Samen met de Rijksveldwacht vervulde de Marechaussee de rijkspolitiediensten. Tot 1940, het moment waarop Nederland door zijn oosterburen werd bezet. Vanaf juli dat jaar mocht het predicaat Koninklijk niet meer gevoerd worden om zodoende zo snel mogelijk te doen vergeten dat ons land een koninkrijk met een koningshuis was. De bezetter bepaalde tevens dat de dienst opging in de burgerpolitie. Daarmee verloor

het ook de militaire status. De Rijksveldwacht en de Gemeenteveldwacht werden opgeheven en ondergebracht bij de Marechaussee. Onder deze naam ontstond er buiten de steden één Rijkspolitiekorps.

Na de bevrijding in 1945 kreeg de Marechaussee het predicaat Koninklijk en de status van militair politiekorps weer terug. Hun taak was nu zowel militair als civiel. Op het platte land werd één politiekorps gehandhaafd en dat leidde er in 1948 toe dat het Korps Rijkspolitie werd opgericht. De oude Rijks- en Gemeenteveldwacht kwam niet meer terug. Het Korps Rijkspolitie werd voor een groot gedeelte gebouwd op de structuur van de Marechaussee, denk maar aan het uniform, de uitmontering en de (militaire)rangen.

In de begin tijd maakte de Marechaussee deel uit van de landmacht, maar in 1998 werd het een zelfstandig onderdeel en had Nederland 4 krijgsmachtonderdelen.

Het dossier Oss

In het museum is een aparte ruimte ingericht voor een expositie, die aandacht besteed aan de zaak Oss. Bij velen van de lezers beter bekend als “De bende van Oss”. Een situatie die zich tussen met name de jaren 1924 en 1935 afspeelde in, zoals de naam al doet vermoeden, Oss en omstreken. Jarenlang wordt Oss geteisterd door een aantal criminele families; de Bende van Oss. Er werden ruim 1000 misdrijven gepleegd; inbraken, mishandelingen, (het afsnijden van vingers) bedreigingen en zelfs moord en doodslag. Het lukt maar niet om zaken afdoende te onderzoeken en op te lossen. Al te loslippige getuigen worden bedreigd of uit de weg geruimd. De Nederlandse pers stort zich op Oss, maar ook de buitenlandse pers schrijft over Oss. In Franse kranten komen sensationele koppen voor als: ‘school voor de misdaad’ die in Oss te vinden zou zijn en de kop ‘du sang sur les tulipes’ (bloed over de tulpen).



Vanaf 1935 gaat het beter met het onderzoeken en oplossen van gepleegde misdrijven als de methode Dubois in werking treedt. Dit houdt in dat gemeentepolitie, marechaussee en justitie nauw samen gaan werken. Dat was effectief en in de jaren daarna werden



verschillende leden uit de genoemde families berecht en tot gevangenisstraffen veroordeeld. De marechaussee werd door koningin Wilhelmina voor hun optreden koninklijk onderscheiden. Mooi natuurlijk, maar in de nasleep kwam men op het spoor van andere misdaden en hier werd ook onderzoek naar gedaan. De onderzoeken betroffen zedenschandalen en fraudezaken, waarbij de elite van het dorp en zelfs de geestelijkheid betrokken zou zijn. Een onderzoek dat volgens velen te ver ging en van hogerhand werd het onderzoek stilgelegd dan wel onmogelijk gemaakt. Het leidde er toe dat marechaussees werden overgeplaatst en uiteindelijk tot de val van het vierde kabinet Colijn.



Tot eind jaren 30 vorige eeuw blijft Oss in de belangstelling van de nationale pers. De politieke signatuur van de afgebeelde kranten zo vlak voor de oorlog zal zeker een rol hebben gespeeld.

Wat opviel in de expositie was het feit dat de namen van de families die tot de bende behoort zouden hebben, met naam en zeker ook met toenaam voluit genoemd werden. Het ging om families met de naam van Berkom, de Bie en Hendriks (alias de Soep) Andere toegevoegde namen waren de Baron, Frans en Trien de Snol. Tot één van de belangrijkste betrokkenen behoorde Abraham Snabel, ook bekend als 'Gerardus Gannef', verzekeringsinspecteur en aanstichter van roofovervallen gepleegd door leden van de Bende van Oss. Ook de opsporingsambtenaren hadden



van marechaussees die al dan niet in actieve dienst verzet pleegden tegen de overheersers. Aan deze mensen wordt ook ruim aandacht besteed in het museum. Eén van hen is Marten Mobach die ternauwernood de oorlog overleefde en op 15 juni 2022 zijn 103de verjaardag vierde. Anderen hadden dat geluk niet en moesten hun verzet met hun leven bekopen.

Taken van de Koninklijke Marechaussee

De Koninklijke Marechaussee waakt over de veiligheid van Nederland en het Caribisch gedeelte van het koninkrijk der Nederlanden. Wereldwijd wordt de marechaussee ingezet op plaatsen van strategisch belang. Van koninklijke paleizen tot aan de buitengrenzen van Europa. Van luchthavens in Nederland en het Caribisch gebied tot oorlogs- en crisisgebieden overal ter wereld.

De marechaussee heeft 3 hoofdtaken:

- grenspolitietaken
- bewaken en beveiligen
- internationale en militaire politietaken

Grenspolitie

De marechaussee controleert het grensverkeer van personen en bestrijdt criminaliteit die zich niet laat tegenhouden door grenzen. Op alle plaatsen waar dit voor de Nederlandse Staat van belang is. In Nederland doet de marechaussee dit door het bewaken van de Europese buitengrenzen op vliegvelden, in zeehavens en langs de kust. Daarnaast ook bij de binnengrenzen van het Schengengebied door Mobiel Toezicht Veiligheid. Door deelname in het Europese agentschap voor grensbewaking Frontex levert de marechaussee een belangrijke bijdrage aan het bewaken van de Europese buitengrenzen in andere Europese lidstaten. Rechercheurs van de marechaussee doen onderzoek naar strafbare feiten die naar voren komen tijdens het uitvoeren van de grenspolitietaken. Zo onderzoeken ze criminele organisaties die zich richten op mensensmokkel en mensenhandel. Migratiecontrolehonden van de marechaussee helpen bij het opsporen van verstopte personen in bijvoorbeeld vrachtwagens en bussen die de grenzen passeren.

Bewaken en beveiligen

Militaire eenheden zijn door hun training uitstekend geschikt voor bewakings- en beveiligingstaken van:

- objecten en personen
- vliegvelden
- op en onder water

De marechaussee bewaakt en beveiligt in binnen- en buitenland belangrijke objecten en personen die van cruciaal belang zijn voor de Staat der Nederlanden. Zoals het Koninklijk Huis en de Nederlandsche Bank. Ook bewaakt zij de Europese buitengrenzen op vliegvelden, zeehavens en langs de kust. De marechaussee voert deze taken uit voor het ministerie van Justitie en Veiligheid. De Defensie Bewaking en Beveiligingsorganisatie (DBBO) bewaakt en beveiligt Defensieobjecten zoals terreinen, gebouwen en voertuigen.



Internationale en militaire politietaken

De Koninklijke Marechaussee treedt op als politie voor alle Defensie-onderdelen. Daarom zijn er marechausseebrigades en -posten gevestigd bij kazernes, militaire vliegbases, de marinehavens en bij onderdelen van de Nederlandse krijgsmacht in het buitenland. De marechaussee treedt ook op als politie voor alle in Nederland verblijvende buitenlandse strijdkrachten en er werken marechaussees bij internationale militaire hoofdkwartieren.

Militaire politie

De militaire politietaak van de marechaussee is preventief, dienstverlenend en reactief. Preventief en dienstverlenend zijn bijvoorbeeld patrouilles, verkeersdiensten, ordemaatregelen bij oefeningen, het geven van advies en voorlichting aan commandanten en hun personeel en het escorteren van colonnes. De reactieve taak is gericht op naleving van de Wegenverkeerswet, de milieuwetgeving en de opsporing van strafbare feiten, op militaire locaties of gepleegd door militairen (ook in hun vrije tijd). Marechaussees onderzoeken deze strafbare feiten. De Brigade Caribisch Gebied van de marechaussee voert politietaken uit voor de Nederlandse militairen, de militairen van de Curaçaose en Arubaanse militie en op de militaire locaties in het Caribisch deel van het Koninkrijk.

Militaire missies en politiemissies

Nederlandse militairen werken over de hele wereld bij gewapende conflicten of om de vrede te bewaren. Daarbij zijn vrijwel altijd marechaussees aanwezig. Zij zijn ook in het buitenland de politie voor militairen en behandelen daar overtredingen en misdrijven. De marechaussee helpt tijdens een politiemissie bij de wederopbouw van de politieorganisatie in het missiegebied. Ze nemen het functioneren van de lokale civiele politie waar en trainen en adviseren de functionarissen. Om een einde te maken aan een levensbedreigende situatie is soms de inzet van speciale eenheden van politie en marechaussee nodig. De Dienst Speciale Interventies van de Nationale Politie, waar de marechaussee ook deel van uitmaakt, kan bijvoorbeeld optreden als arrestatieteam of om een gijzeling te beëindigen. De bijstandseenheden van de marechaussee handhaven de openbare orde ook als de inzet van de Mobiele Eenheid niet meer voldoende is. Bijvoorbeeld bij grof geweld of grote (terreur)dreiging. Wereldwijd ondersteunen de eenheden lokale politiekorpsen na een ramp of conflict.

Na afloop

Met veel plezier kijken de deelnemers/sters terug op deze dag. Het bezoek aan het museum was zeker de moeite waard en na het bezoek werd nog op eigen gelegenheid door het oude stadje Buren gewandeld waarbij links en rechts nog wat werd gegeten en gedronken, maar dat viel buiten de IPA opzet.



Voortbestaan IPA district Nijmegen e.o.

Reeds diverse keren hebben wij u geattendeerd op het feit dat met de komende ledenvergadering een viertal bestuursleden hun functie, om allerlei moverende redenen, gaan neerleggen. Reden om u allen op te roepen om op die oproep te reageren.

Tot op heden moet ik u helaas bekennen dat er maar door twee personen is gereageerd. Daar zijn wij natuurlijk erg blij mee. Maar het moet toch zo zijn dat, als oudste district in Nederland, er meer (jonge) mensen zijn die zich kunnen vinden in 'dienen door vriendschap', het district een warm hart toedragen en zich melden om te zorgen dat het district Nijmegen blijft bestaan.

Wat kunnen dan eventuele consequenties zijn als dit allemaal niet gebeurt? Ik wil er eigenlijk niet aan denken maar dan zullen er toch andere wegen gezocht moeten worden waarbij de zelfstandigheid van ons district ophoudt te bestaan. Denk daarbij aan samenvoegen met een ander district of, in het ergste geval, opheffen van het district.

Dit laatste is geen keuze van de huidige bestuurders. De bestuursleden die hun functie niet neerleggen, willen graag een doorstart maken maar dat kunnen zij niet alleen. Daar hebben zij uw hulp bij nodig. Het lijkt misschien veel werk om een vereniging te besturen maar dat valt reuze mee, vandaar dat zij door willen.

Ik doe hierbij aan alle leden een oproep om u aan te melden om het district te laten voortbestaan.

Meldt u aan. Heeft u vragen: dan kunt u altijd contact opnemen met alle leden van het bestuur. Namen etc. staan voor in de colofon. Zij zijn altijd bereid u te woord te staan.

Laat district Nijmegen e.o. van de IPA voortbestaan, meldt u aan.

Wij wachten uw reacties af.

Jan Eijkemans, Martin van der Putten, Jan Nijburg, Adrie Daniëls, Dick Beerens, Brugt Peper en Jaap Heerschop.





Blog

Het spoedtransport

Geschreven door surveillant Arvin

Bron Politie.nl

Zodra ik het woord over de porto hoor weet ik dat er iemand in een ambulance vecht voor zijn leven. Zo ook nu. Ik zet zwaailicht en sirene aan en rijd naar het opgegeven kruispunt.

Het is spitsuur en erg druk op straat. Het weer is regenachtig en het waait hard. Ik zet mijn herkenbare politieauto op de kruising, stap uit en trek mijn gele opvallende vest aan. Terwijl ik op het kruispunt ga staan begin ik alvast het verkeer ter regelen, zodat het spoedtransport er zo dadelijk door kan.

Via de portofoon hoor ik dat collega's al dichtbij zijn. Ik zeg tegen de voetgangers en de fietsers dat ze even moeten wachten met de kruising oversteken omdat het spoedtransport er bijna is. Vanuit mijn ooghoek zie ik nog snel een bezorgscooter de kruising over glippen. De wachtende fietsers roepen naar mij of ze niet even snel door mogen rijden, omdat het regent. Ik wil wat terugzeggen maar doe het niet. Ondertussen geef ik het verkeer een stopteken en maak de weg en de kruising vrij. Ik weet wat de reden is van het spoedtransport. In mijn hoofd zie ik dan ook het beeld van een ambulance, met daarin een heel jong kind dat voor zijn leven aan het vechten is. Maar de mensen op straat weten dit uiteraard niet en begrijpen niet waarom ze moeten wachten in de regen. Ik zie ze geïrriteerd naar me kijken.

Op het moment dat de eerste ambulance mij passeert, hoop ik vurig dat het de artsen lukt om het jonge kind in leven te houden. In een andere ambulance zitten de wanhopige ouders weet ik. Zelf ben ik inmiddels doornat en koud geworden, maar de gedachte aan de reden van dit

spoedtransport doet mij die ongemakken vergeten. Ik hoor over de portofoon dat het spoedtransport veilig en snel is aangekomen bij het ziekenhuis. De wachtende mensen bij de kruising mogen gelukkig weer doorrijden. Ik trek mijn gele hesje uit en stap weer achter het stuur. Ik slaak een diepe zucht. En door.....ondertussen hopen dat dit jonge leventje het gered heeft. Later hoor ik niets terug over dit incident en weet dus niet hoe het is afgelopen met het kindje. Geen bericht, goed bericht, hoop ik.'



Uitzonderlijk oorlogsverhaal: hoe het Duitse marine-archief behouden bleef

Auteur: Ronald Frisart

Bron; Historiek.net

Maritieme geschiedenis/Tweede Wereldoorlog



Kort voor de Duitse capitulatie op 7 mei 1945 wisten gespecialiseerde Britse en Amerikaanse commandoteams eind april beslag te leggen op een zeer bijzondere en zeer grote buit: het complete archief van de Duitse marine van medio negentiende eeuw tot 1945, met daarin veel toen nog geheime informatie. Hoe ze die 'Tambach Archives' in handen kregen, is een uitzonderlijk oorlogsverhaal over vindingrijkheid en een flinke portie mazzel.

In oorlogen zijn goede inlichtingen over de vijand van onschatbare waarde. In de Tweede Wereldoorlog handelden de Britten en Amerikanen daar dan ook naar. Zo formeerden ze commandoteams die met de troepen het vijandelijke gebied in moesten trekken, maar liever nog voor de troepen uit.



Ian Fleming

Ian Fleming (wiki) In Londen pleitte lieutenant commander Ian Fleming van de Royal Navy Volunteer Reserve ervoor om een 'offensieve marine-inlichtingengroep' in het leven te roepen. De Directeur Marine-Inlichtingendienst, schout-bij-nacht Sir John Godfrey, onderschreef dat. Het besluit tot daden over te gaan viel in september 1942. Aanvankelijk heette de nieuwe

eenheid 30 Commando, daarna 30 Assault Unit en sinds herfst 1944 30 Advanced Unit (30 AU). Godfrey wilde niet dat Fleming aan het veldwerk zou meedoen, hij wilde hem behouden voor de Admiralty, het marine-hoofdkwartier. Fleming deed er de inspiratie op voor zijn wereldberoemd geworden James Bond-boeken.

De mannen van 30 AU die wel te velde trokken, opereerden in Noord-Afrika, op Griekse eilanden, in Noorwegen, op Sicilië en Corsica. En na D-Day (6 juni 1944) uiteraard in Frankrijk en Duitsland. Toen de oorlog in Europa voorbij was, werden ze nog in Azië ingezet in Singapore, Hong Kong en Indochina. In 1946 werd 30 AU opgeheven.

De Amerikaanse marine vormde een vergelijkbare commando-eenheid: de Forward Intelligence Unit (FIU). Bij het in beslag nemen van het Duitse marine-archief werkten FIU en 30 AU zeer nauw samen. David Kohlen, verbonden aan het US Naval War College en de National Intelligence University in de Verenigde Staten, wees er in 2015 op dat die nauwe samenwerking – en niet alleen bij het in beslag nemen van de 'Tambach Archives' – door naoorlogse historici meestal over het hoofd is gezien.



Embleem van de 30 Assault Unit (later 30 Advanced Unit) dat op elk van de mouwen van het uniform werd gedragen. (CC BY-SA 3.0 – Lanceng156 – wiki)

Oplichters en inbrekers

Deze inlichtingen-eenheden hadden niet alleen een speciale opdracht, ze herbergden ook bijzondere figuren. Bovengenoemde Kohlen vertelt iets over het selectiebeleid van commander Robert 'Red' Ryder toen hij 30 Commando (later dus 30 AU) samenstelde. Hij zocht onder meer mannen die in bij voorkeur in Cambridge en Oxford waren afgestudeerd in bijvoorbeeld de klassieke en andere talen en in geschiedenis. Maar ook poolreizigers, bergbeklimmers en duikers had hij graag. En zelfs

veroordeelden wegens oplichting, inbraak of het kraken van kluizen. Die hadden vaardigheden die Ryder in zijn team goed kon gebruiken. Een teamlid dat we verderop nog tegenkomen, Trevor J. 'Sancho' Glanville, was ook niet doorsnee. Hij was freelance journalist geweest, militair en spion, sprak vloeiend Servo-Kroatisch en kon zich goed redden in het Duits, Frans, Spaans en Italiaans.

Zoals gezegd werkte 30 AU nauw samen met de Amerikaanse FIU. Belangrijk daarvoor was US Navy Lieutenant John E. Lambie en ook hij was geen doorsneemilitair. Zijn moeder was een geboren Spaanse, zijn vader een Amerikaanse zakenman. Met zijn ouders kwam hij tot ver buiten de VS. Om te beginnen was hij zelf geboren in Hong Kong. In de Eerste Wereldoorlog diende hij in het Britse leger, aan de Amerikaanse Stanford University had hij rechten gestudeerd. Handig voor het inlichtingenwerk was dat hij vloeiend Duits, Frans, Spaans, Russisch en Chinees sprak. Ten tijde van de buitmaking van de 'Tambach Archives' was Lambie bijna zo oud als de twintigste eeuw: 43 jaar en daarmee de oudste in de FIU.

Vrijheid

Met 30 AU en FIU was er nóg iets bijzonders. Met D-Day in aantocht kregen ze de vrijheid om onafhankelijk van de legercommandanten aan het front te opereren. Zo ligt in het archief van King's College in Londen de kaart die 'Sancho' Glanville bij zich droeg. Ondertekend door geallieerd opperbevelcommandant generaal Dwight Eisenhower staat op die kaart in hoofdletters:

THE BEARER OF THIS CARD WILL NOT BE INTERFERED WITH IN THE PERFORMANCE OF HIS DUTY BY MILITARY POLICE OR ANY OTHER MILITARY ORGANISATION (De drager van deze kaart zal bij de uitoefening van zijn plicht niets in de weg worden gelegd door de militaire politie of enige andere militaire organisatie)



Generaal Patton in 1945

Voor het werk heel nuttig, maar het kon allicht gaan schuren met troepencommandanten te velde. Mooi is wat in dit verband is overgeleverd over de bekende Amerikaanse generaal George Patton. Toen hij begin augustus 1944 in Normandië was gearriveerd sprak hij vertegenwoordigers

van 30 AU en FIU. Na afloop vroeg hij kolonel Oscar W. Koch, inlichtingenofficier van Pattons Amerikaanse Derde Leger:

'(...) get rid of that bunch of limey gangsters.' (werk dat stelletje Britse gangsters weg)

Maar dat gebeurde niet. Net als Pattons Derde Leger (en andere troepen) trokken FIU en 30 AU steeds dieper Europa en uiteindelijk Duitsland in.

Slot Tambach

Maar nu eerst even een blik op Berlijn. Daar stond sinds 1931 in het centrum, aan het Landwehrkanal, een zeer modern vormgegeven gebouw, Shell-Haus. Daar aan de Tirpitzufer 72/76 zetelde het Oberkommando der Kriegsmarine, de marine-top. Toen in de buurt eind november 1943 geallieerde bommen waren gevallen, vertrok een flink deel van de staf. Eerst naar Eberswalde ten noordoosten van Berlijn, tegen het eind van de oorlog naar Flensburg en Glücksburg, vlak bij de grens met Denemarken.



Ligging van Tambach toen het nog de hoofdplaats was van het graafschap Ortenburg-Tambach. Helemaal rechtsboven Coburg, schuin links daaronder Tambach. (CC BY-SA 3.0 – Presse03 – wiki)

Kennelijk omdat de marine-top al vroeg in de oorlog het zekere voor het onzekere wilde nemen, werd in maart 1941 het grootste deel van het marine-archief overgebracht naar Slot Tambach in het noorden van Beieren. Dat was het stamslot van de graven van Ortenburg. De westvleugel en de tweede verdieping van de rest van het slot werden vrijgemaakt voor het marine-archief. In december 1943 verruilde ook SkI/KA Berlijn voor Slot Tambach. Die afkorting SkI/KA stond



voor Seekriegsleitung/Kriegswissenschaftliche Abteilung der Marine: de mensen die zich bezighielden met de marine-geschiedenis, vooral archiefmedewerkers. Op 22 november 1944 werden voor het laatst archiefstukken van Berlijn naar het Beierse slot overgebracht.

Het was beslist niet de bedoeling dat de deels zeer geheime archivalia ooit in geallieerde handen zouden vallen. In geval van nood moest de hele boel worden verbrand. Enkele honderden liters benzine, een flinke hoeveelheid hout en een aantal vaten teer werden daarom naar Slot Tambach gebracht.

Fraai is wat historicus K.W.L. Bezemer in zijn oorlogsgeschiedenis over de Nederlandse koopvaardij (1987) vertelt over wat er vervolgens gebeurde. Hij baseert zich overigens op het ongepubliceerde proefschrift van zijn Amerikaanse vakgenoot Allison W. Seville. Het staflied in Slot Tambach dat verantwoordelijk was voor de eventuele vernietiging van het archief moest in februari en maart in het Noord-Duitse Sleswijk zijn voor een congres voor reserve-officieren. Toen hij begin april terug wilde naar Tambach lukte dat niet door de snelle geallieerde opmars. Het overige personeel in het slot greep zijn afwezigheid aan om het hout op te stoken in de eigen kachels en eigen auto's te vullen met een deel van de benzine. Een vluchtende SS-eenheid vulde de benzinetanks van het konvooi met de resterende brandstof. Het archief in geval van nood vernietigen, was daarmee onmogelijk geworden.



Shell-Haus aan de Tirpitzufer (tegenwoordig Reichpietschufer) in Berlijn in 1945. Hier was het marine-archief weggehaald.

Shell-Haus was in 1945 in het centrum een van de weinige grote gebouwen die niet geheel in puin werden geschoten.

Volgens bevel had dat wel gemoeten, want het Derde Leger van Patton kwam eraan. Diens elfde pantserdivisie nam op 11 april 1945 het stadje Coburg in, niet ver van Tambach. Aan Slot Tambach besteedden de troepen geen aandacht.

Een vondst in Bad Sulza

Kort daarna, op 17 april, waren de Brit Glanville (hierboven al genoemd) en de Amerikaanse luitenant en Harvard-jurist Hubert Potter Earle beland in het ongeveer 200 kilometer noordelijker gelegen Bad Sulza. In een verlaten school daar vonden ze documenten over de locatie van Duitse wapenopslagplaatsen. Ook was er een deels verbrand document dat verwees naar '2 Skl/KA'. Dat 'Skl' Seekriegsleitung betekende, wisten ze. Maar 'KA'? Earle dacht aan Kriegsarsenale (oorlogsarsenalen) en dus vermoedden ze dat sprake was van wapenontwikkeling en daarbij betrokken Duitse wetenschappers.

Dat was natuurlijk heel interessant. Want de Sovjet-Unie was in de oorlog wel een bondgenoot, toch wilden de Britten en Amerikanen allerlei geheime inlichtingen graag voor de neus van de Sovjets weggapen. Dus wapenontwikkeling en Duitse wetenschappers? Misschien konden ze rakettenexpert Werner von Braun wel in de kraag vatten.

Later heeft Glanville alle lof toegezwaaid aan zijn Amerikaanse collega Earle. Die was zo inventief geweest '2 Skl/KA' te situeren ten zuiden van Bad Sulza: in Slot Tambach.

Overdracht



Admiraal Walter Gladisch, hier in 1930.

Op 25 april 1945 stond Glanville daar voor de poort. Hij trof er drie Duitse admirals aan: Walter Gladisch, Arno Spindler en Kurt Assmann. Zij zeiden niets over het vernietigingsbevel, maar beweerden dat marinebevelhebber admiraal Karl Dönitz opdracht had gegeven het archiefmateriaal in het slot over te dragen aan de geallieerden om te bewijzen dat de Duitse marine zich altijd had gehouden aan humanitaire principes en de tradities van de zee.



De letters KA, zo ontdekte Glanville, hadden niets te maken met ontwikkeling van nieuwe wapens, maar duiden op een krijgshistorische afdeling. Toch vond hij het archief belangrijk genoeg en seinde onmiddellijk naar Londen. Hij begon met: 'tatty lot heinie admirals' (aftands stel Duitse admirals), en besloot met de mededeling dat het archief ging over de jaren '1870 to present'. Dat was nogal wat. De oudere archiefstukken boeiden Glanville niet, hij concentreerde zich op archivalia die van direct nut konden zijn voor de geallieerde strijd om Duitsland te verslaan. Denk bijvoorbeeld aan de zogeheten 'oorlogsdagboeken' van de Duitse marinestaf en aan communicatie over grote operaties – zoals de pogingen van Duitse onderzeeërs (U-Boote) om de geallieerde aanvoerlijnen van de VS en Canada naar Groot-Brittannië te verstoren. Over de inzet van 810 U-Boote zijn documenten aangetroffen.

Om de archiefstukken uit Slot Tambach weg te halen stelde generaal Patton vrachtwagens beschikbaar. Maar verder is de geschiedschrijving over de verhuizing nogal verwarrend, vooral over hoeveel materiaal veilig is gesteld.



Een van de tienduizenden buitgemaakte documenten. Dit gaat over de voorbereiding van de aanval op de Sovjet-Unie. (US National Archives, identifier 7431812)

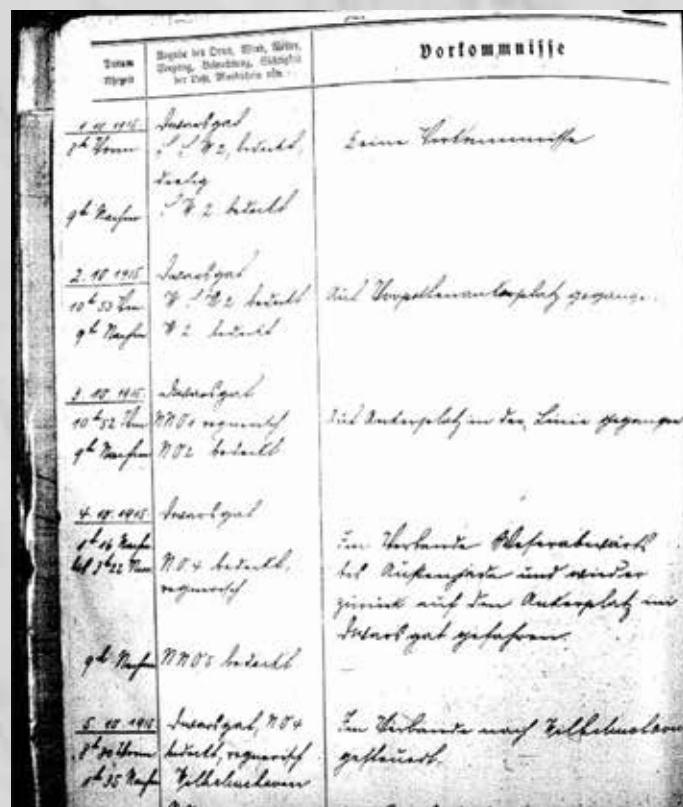
Zo doet de Nederlandse historicus Bezemer ons geloven dat het hele marine-archief netjes is opgehaald, terwijl

bovengenoemde Amerikaan Kohlen iets heel anders vertelt. Hij meldt bijvoorbeeld dat geallieerde militairen bij het slot twee weken rustig op hun tanks zaten met kopjes koffie en sigaretten, terwijl Duitsers vrijelijk het slot in en uit liepen. Dat zou tot verlies van documenten hebben geleid. Zo rept Kohlen over een Duitser die met een ossenkar documenten een nabij bos in reed. Ook zouden documenten zijn beland in diverse dorpjes en boerderijen in de omgeving. In de zomer van 1945 hebben 30 AU en FIU nog het nodige opgespoord. Daarbij kregen ze assistentie van voormalige Duitse marine-officieren Peter Freiherr Handel-Mazzetti en Walter Pfeiffer.

Wat uiteindelijk in totaal aan documenten is buitgemaakt is niet geheel duidelijk. In beschrijvingen komt van alles voor: 50 miljoen documenten, samen 400 ton wegend, nee 31 à 36 ton aan archivalia, nee zo'n 48 ton.

Waarde van het archief

Het hele spul is naar Londen gebracht. Dat berustte op een op 11 april 1944 gemaakte afspraak dat marine-documenten naar de Britten zouden gaan, leger-informatie naar de Amerikanen, terwijl beide landen toegang tot de informatie zouden hebben. Overigens zijn behalve de Britten ook de Amerikanen druk geweest met Duitse marine-documenten op microfilm vastleggen. Dat gebeurde in Londen en liep door tot medio 1947.



Een van de buitgemaakte Duitse documenten uit de Eerste Wereldoorlog. (US National Archives, identifier 7065546)

Ook hier stuiten we trouwens op onduidelijkheid. In totaal zijn er 4.391 rollen microfilm gemaakt,



lezen we hier, nee 4.183 stuk zien we daar, nee, het waren er 4.317 lezen we op weer een andere plek en tot slot komt het getal 3.905 voorbij.

Hoe dan ook was het een enorme berg documentatie. Die werd uit handen van de Sovjet-Unie gehouden, maar na een aantal jaren kreeg wel een select groepje betrouwbaar geachte (Britse en Amerikaanse) historici de kans zich erin te verdiepen. Al snel na de gigantische vangst was immers duidelijk geworden dat een deel daarvan van actueel nut kon zijn, maar dat de historische waarde van de rest zeker zo groot was. Al op 4 augustus 1943 had (de Britse) vice-admiraal Geoffrey Blake aan schout-bij-nacht Edmund G.N. Rushbrooke geschreven dat militaire geschiedschrijving pas compleet kan zijn...

'...als ook de visie en reacties van de vijand daarin worden gedocumenteerd'.

In de officiële Britse marine-geschiedschrijving is de vangst in Slot Tambach 'de waarschijnlijk succesvolste operatie ooit' van 30 AU genoemd. En Kohnen meent dat voor de geschiedschrijving de vangst van de Tambach-collectie 'een van de grootste triomfen (was) van Anglo-Amerikaanse samenwerking tijdens de Tweede Wereldoorlog'.

Vanaf 1955 droegen de Britten Tambach-documenten over

aan Duitsland. Daar belandden ze bij het Bundesarchiv Abteilung Militärarchiv in Freiburg im Breisgau (Baden-Württemberg). Dat ging mondjesmaat en langzaam. In 1977 werden de laatste archivalia (het betrof U-Boot-journalen) aan de Bondsrepubliek overgedragen.

Foto-10 Het gebouw van het Bundesarchiv-Militärarchiv in Freiburg waar nu het originele, in Slot Tambach aangetroffen Duitse marine-archieef is ondergebracht. (CC BY-SA 3.0 – Joergens.mi – wiki)

In Freiburg ligt inmiddels ook weer een kleine hoeveelheid marine-documenten die in Shell-Haus in Berlijn was verzameld na de grote verhuizing naar Tambach. Die stukken vielen in handen van het Rode Leger (dat Berlijn veroverde). Na een tussenstop in de toenmalige DDR zijn ook die documenten na 1995 naar Freiburg overgebracht. Al met al is bijna een eeuw Duitse marine-documentatie voor de geschiedschrijving behouden dankzij gelukkig toeval en inventiviteit. De mazzel was dat er in Slot Tambach geen brandbaar materiaal meer was om het archief te vernietigen. De vindingrijkheid bestond erin dat FIU en 30 AU hebben uitgeknoebeld waar dat archief lag en er beslag op legden.

~ Ronald Frisart



Het gebouw van het Bundesarchiv-Militärarchiv in Freiburg waar nu het originele, in Slot Tambach aangetroffen Duitse marine-archieef is ondergebracht. (CC BY-SA 3.0 – Joergens.mi – wiki)





Diender in naam van de koning(in)

Tekst: Jan Eijkemans

Foto's: Jan Eijkemans en NPB

Op maandag 17 oktober 2022 vond de presentatie plaats van het boek van Ed Jissink, 'Diender in naam van de Koning(in)' en werd o.a. een exemplaar overhandigd aan de burgemeester van Beuningen, mevrouw Daphne Bergman. De uitreiking vond plaats in dorpshuis 'De Lèghe Polder' in het bijzijn van o.a. vele (oud-) collega's.

Ed Jissink (1950) heeft in zijn leven veel geschreven voor Pro Justitia. Dat ambtelijk taalgebruik heeft hij van zich af weten te schudden toen hij gevolg gaf aan vragen van velen: 'Schrijf je ervaringen in het politiebureau eens op, er valt van te leren.' Zo ontstond een debuut in de vorm van een non-fictie boek met de titel: Diender in naam van de Koning(in). Hierin beschrijft hij zijn vallen en opstaan tijdens zijn loopbaan en de invloed ervan op zijn persoonlijke ontwikkeling. Zijn politieleven begon als uitvoerend agent in Assen en voerde hem naar Nijmegen waar hij diende in uiteenlopende staf- en lijnfuncties. Het zijn niet alleen de successen die aanspreken. Met name ook de verbinding van (zijn wijze van) uitvoeren met de maatschappelijke betekenis die hij in zijn werk zag. De vertellingen die gehanteerd wordt is boeiend en beeldend: zij voedt de bewustwording.

Politiemensen komen in hun werk doorlopend dilemma's tegen. Juridische kennis naast eigen moreel kompas helpt om die te benaderen. Dat heeft Ed Jissink bij uiteenlopende dilemma's in zijn langjarige politieloopbaan op een boeiende

en integere wijze gedaan en helder opgeschreven. Een mooi leerboek om te komen tot authentiek(politie)leiderschap.' Joep Pattijn, programmadirecteur Nationale Politie voor Vreemdelingenzaken, Migratiecriminaliteit, Grenzen en Veiligheid. Dat wat hij deed en (bewust) niet deed als agent en leidinggevende bij tt-rellen, treinkapingen, hulpverlening, discriminatie, levensbedreiging, krakersoproer, zingeving, loyaliteitsvragen en veel meer. Ed Jissink beschrijft zijn loopbaan waarin hij niet altijd situaties benaderde zoals verwacht. Als een vis die tegen de stroom inzwemt. Het tegengeluid is voor hem een vorm van loyaliteit: een opdracht of bevel voert hij niet uit als legitimiteit of zingeving onduidelijk is. Velen noemen hem een 'mensenmens' en 'het geweten van de organisatie.' Onbevange beschrijft hij wat het met hem deed, waarvoor hij het deed, hoe hij het deed en waar het bij hem knaagde. Met een scherpe pen reflecteert hij over waarheidsvinding, rechtvaardigheid, collegialiteit, moed, angst, ethiek, integriteit, transparantie, gedrevenheid, kwetsbaarheid: zij komen aan bod in ruim 125 verschillende voorvallen. Situaties van omdenken waarin hij zijn falen, succes en luchtige humor toont bij het werken aan verbinding van mens met opdracht. Het boek biedt een unieke inkijk in het politiewerk met een palet aan leerervaringen waar anderen baat bij kunnen hebben en waarin de lezer zichzelf ook kan herkennen. Met hints voor leidinggevend en nieuwkomers in de wereld van veiligheid en bescherming, insiders van organisatieculturen en alle geïnteresseerden



'Politiemensen komen in hun werk doorlopend dilemma's tegen. Juridische kennis naast eigen moreel kompas helpt om die te benaderen. Dat heeft Ed Jissink bij uiteenlopende dilemma's in zijn langjarige politieloopbaan op een boeiende en integere wijze gedaan en helder opgeschreven. Een mooi leerboek om te komen tot authentiek (politie)leiderschap.'

- Joep Pattijn, programmadirecteur Nationale Politie voor Vreemdelingenzaken, Migratiecriminaliteit, Grenzen en Veiligheid.

Dat wat hij deed en (bewust) niet deed als agent en leidinggevende bij tt-rellen, treinkapingen, hulpverlening, discriminatie, levensbedreiging, krakersoproer, zingeving, loyaliteitsvragen en veel meer.

Ed Jissink beschrijft zijn loopbaan waarin hij niet altijd situaties benaderde zoals verwacht. Als een vis die tegen de stroom inzwemt. Het tegengeluid is voor hem een vorm van loyaliteit: een opdracht of bevel voert hij niet uit als legitimiteit of zingeving onduidelijk is. Velen noemen hem een 'mensenmens' en 'het geweten van de organisatie.' Onbevange beschrijft hij wat het met hem deed, waarvoor hij het deed, hoe hij het deed en waar het bij hem knaagde. Met een scherpe pen reflecteert hij over waarheidsvinding, rechtvaardigheid, collegialiteit, moed, angst, ethiek, integriteit, transparantie, gedrevenheid, kwetsbaarheid: zij komen aan bod in ruim 125 verschillende voorvallen. Situaties van omdenken waarin hij zijn falen, succes en luchtige humor toont bij het werken aan verbinding van mens met opdracht.

Het boek biedt een unieke inkijk in het politiewerk met een palet aan leerervaringen waar anderen baat bij kunnen hebben en waarin de lezer zichzelf ook kan herkennen. Met hints voor leidinggevend en nieuwkomers in de wereld van veiligheid en bescherming, insiders van organisatieculturen en alle geïnteresseerden in de politie van Nederland.



UITGEVERIJ ASPEKT
www.uitgeverijaspekt.nl





Blog

Koude handen

Geschreven door agent Peter-Jan

Bron Politie.nl

Nog even snel de auto op slot klikken en al rennend vervloek ik mezelf. Waar is dat huisnummer nou toch? Ik ben alleen en reageer op een afschuwelijk bericht over de mobilfoon. "Baby in nood".

Ik reed al praktisch in de straat toen de melding kwam. Nu ren ik door een winkelcentrum en zoek het huisnummer van de woningen boven de winkels. Ik hoor roepen om politie en zie iemand zwaaien naar mij. Eindelijk, een doorgang naar boven.

Buren wijzen mij door naar de woning waar ik moet zijn. Eenmaal binnen zie ik een vrouw met een baby op haar armen zitten. Het hoofdje hangt bewegingsloos naar achteren. De vrouw kijkt mij met grote hulpvragende ogen aan. Het lijkt alsof er nog weinig leven zit in het kindje. Ik wil de stand van het hoofdje corrigeren. Ik pak het nekje met beide handen vast.

Mijn handen zijn steenkoud. Ik voel een intense hitte van

het kindje overgaan in mijn handen. Dan gaan haar oogjes open en begint ze te huilen.

Er was vermoedelijk sprake van een koortsstuipt. Voor de moeder ben ik opeens een buitenaards wezen. Ze kijkt me aan alsof ik niet van deze planeet ben. Haar ogen worden groter en ze begint iets te roepen wat ik niet versta. Het klinkt wel goed en positief. Er is natuurlijk enorme blijdschap.

Ondertussen hoor ik dat achter mij de ambulancebroeders en collega's binnenkomen. Ook zij zien en horen dat het al beter gaat met het kindje. Kort wisselen we informatie uit en de baby wordt onderzocht. Ik ga weer weg, maar het bericht over de baby is inmiddels al bekend geworden. Op de weg terug krijg ik overal schouderklopjes en dankwoorden. Ik wil het uitleggen maar dat lukt niet, dus laat ik het maar over mij heen komen. Alleen in de auto kijk ik nog even naar mijn handen. Toch nog ergens goed voor, koude handen.



Voormalige Marechaussee kazerne

Tekst: Jan Eijkemans

Bron en foto's: Marechausseesparen.nl en Jan Eijkemans



De Brigade van de Koninklijke Marechaussee werd in Nijmegen uitgezet op 4 november 1891 en opgeheven op 1 maart 1943 tijdens de bezetting in de Tweede Wereldoorlog. Nadat de oorlog was afgelopen werd de brigade opnieuw uitgezet en wel op 16 juni 1946. Dit duurde tot 1 april 2007 toen de brigade werd opgeheven en gesloten. Nadat de brigade was opgeheven heeft de politie een aantal jaren gebruik gemaakt van het gebouw. Nadat het een aantal jaren heeft leeggestaan moet het nu plaats maken voor een nieuw initiatief. IPA Nijmegen heeft ook jarenlang gebruik gemaakt van het complex en dan met name van het gebouw waar vroeger de paarden van de Kmar stonden. Hier was ook een ruimte ingericht om te ontspannen en menig feestje van de IPA heeft hier plaatsgevonden. Ik kan mij zelfs nog herinneren dat de ledenvergaderingen van het district hier gehouden werden. Nu is dit allemaal verleden tijd. En is het gebouw gesloopt alsook de 'Oude Paardenstal'.



Sociaal fonds biedt hulp bij financiële problemen

Bron: Intranet politie

Heb jij financiële problemen? Wellicht kan een sociaal fonds dan iets voor jou betekenen.

Sociaal fondsen bieden hulp aan collega's in financiële problemen. Ze zijn onafhankelijk en werken op basis van vertrouwelijkheid; van, voor en door collega's.

Financiële problemen. Niet iets wat je makkelijk aan de koffietafel deelt. Wel iets waar je wakker van kunt liggen. Is dit herkenbaar? Aarzel dan niet om contact op te nemen met het Sociaal fonds binnen jouw eenheid.

Van, voor en door collega's

De bestuursleden van de sociaal fondsen zijn allemaal collega's. Ze beheren het geld van het fonds en zorgen ervoor dat het op een verantwoorde manier wordt besteed. Het geld waarmee collega's in financiële nood worden geholpen, komt voor een groot deel voort uit vrijwillige bijdragen van collega's. Een klein bedrag (37 eurocent) wordt maandelijks op het salaris ingehouden. Met dit geld wordt deze vorm van hulp aan collega's mogelijk gemaakt.

In principe is dit in de vorm van een renteloze lening. Maar hulp kan ook bestaan uit advies of doorverwijzing naar andere instanties. Veel collega's hebben hier al dankbaar gebruik van kunnen maken.

Iedereen kan financiële problemen krijgen

Je denkt misschien: 'dat zal mij nooit gebeuren'. Toch kan vrijwel iedereen te maken krijgen met financiële problemen. Zeker nu er meer maatschappelijke onzekerheden zijn ontstaan door bijvoorbeeld covid-19, energieprijzen rijzen de pan uit. Er is een torenhoge inflatie. De prijzen van veel producten zullen niet snel dalen. Deze barre tijd treft veel mensen. Maar ook bij persoonlijke gebeurtenissen zoals ziekte, een ongeval of een scheiding. Dan kun je voor onvoorziene kosten komen te staan die té hoog voor je zijn. Voor collega's met financiële zorgen zijn er de sociaal fondsen en het bedrijfsmaatschappelijk werk die hen kunnen bijstaan.

Oplossingen

Bij financiële problemen is het van belang iom tot een oplossing te komen. Geldproblemen houden je bezig, kunnen een gevoel van schaamte veroorzaken, geven spanning en leiden tot piekeren en concentratieverlies. Je wilt er niet altijd mee bezig zijn maar het dringt zich aan je op en je weet dat dit probleem niet vanzelf over gaat. Wat niet helpt is als je er alleen mee blijft zitten. Financiële problemen lossen zich niet vanzelf op, maar weet dat je hulp kunt krijgen!

Aangeboden hulp

Je kunt het volgende doen:

- Neem contact op met het Sociaal Fonds. Iedere eenheid kent een Sociaal Fonds. Zij kijken met jou naar je financiële situatie en welke mogelijkheden er zijn. Sociaal Fondsen werken vertrouwelijk.
- Neem contact op met Bedrijfsmaatschappelijk werk. Ook deze hulpverleners vind je binnen iedere eenheid. Zij kijken met jou naar je financiële situatie en naar de oorzaken en gevolgen van deze geldzorgen.
- Tot slot kan de bedrijfsmaatschappelijk werker je in contact brengen met een externe schuldhulpverlener. Een externe deskundige schuldhulpverlener die samen met jou grote problematische schulden kan aanpakken.





Blog

De Babyboom

Geschreven door brigadier Leo

Bron Politie.nl

Mijn maatje en ik rijden samen een vroege dienst in de incidentafhandeling. Het is een rustige dienst. Voor ons ook wel even lekker want ondanks de coronacrisis is het behoorlijk druk geweest. We zijn allebei moe. Mijn maatje al helemaal, want hij is net vader geworden. We grappen dat hij thuis nu ook nachtdiensten heeft. Rond 14.00 uur draaien we de binnenplaats op. De dienst zit erop. Tijd om naar huis te gaan. We komen collega's van de late dienst in de gang tegen. Ze zijn onderweg naar de briefing.

Net als we de sleutels van onze auto terug willen hangen, komt er een melding binnen; 'Reanimatie. Baby van vier maanden. Ademt niet meer.' Ik hoor direct een openslaande deur en de snelle voetstappen van collega's. Ze sprinten vanuit de briefingruimte de trap af. Ik graai de sleutels van onze auto weer van het bord en wil naar buiten sprinten. Mijn maatje blijft staan. "Ik ga niet mee", zegt hij. Ik kijk hem aan en plots realiseer ik waarom. Een blik zegt voldoende en ik ren in mijn eentje naar buiten. Met vier collega's rijden we enkele minuten later de straat in van het incident. Zowel de vader, de moeder als het baby'tje zouden nog in de woning zijn. Met twee collega's loop ik naar binnen. We treffen de vader en de moeder aan. De baby zien we op tafel in haar wiegje liggen. Ze is overleden. Het verdriet van de ouders gaat door merg en been. Hoe verschrikkelijk de situatie ook is, er moet onderzoek gedaan worden naar de oorzaak van het overlijden. Ik ga bij de vader zitten, mijn collega bij de moeder. Uit alle macht probeert hij haar te troosten, maar het is tevergeefs. Ik heb met hem te doen.

Na een uur worden we afgelost uit deze verschrikkelijke situatie. Het voelt als een bevrijding. Het onderzoek

gaat verder, maar wij kunnen terug naar bureau. Op de binnenplaats worden we door onze collega's opgevangen. Ik krijg een kop koffie in mijn handen gedrukt. Ik ervaar een enorme warmte, niet van de koffie, maar van het warme ontvangst van ons team.

Mijn maatje, die is achtergebleven op het bureau, tref ik binnen in het bureau weer aan. Hij heeft op mij gewacht. Hij wil zijn excuses aanbieden omdat hij niet is meegegaan. Nog nooit eerder heeft hij een melding geweigerd. Ik krijg een brok in mijn keel, want ik voel me schuldig dat ik zijn situatie niet meteen goed aanvoelde door mijn haast. Ik zeg tegen hem dat ik juist blij ben dat hij niet is meegegaan. We kijken elkaar aan en begrijpen elkaar. Onderweg naar huis zie ik het beeld van de huilende moeder weer voor me.

De weken erna passeren. Alsof door het lot bepaald krijgen mijn vriendin en ik te maken met een ware babyboom. Wekelijks krijgen we weer een nieuw geboortekaartje op de mat. Twee van mijn beste vrienden krijgen zelfs in de week na het incident tegelijkertijd een baby. Het is volgens hun beschrijving het mooiste wat je kan overkomen in het leven. Terwijl ik mijn heftige ervaringen normaal gesproken juist met hen bespreek, kies ik er bewust voor dat nu niet te doen. Ik wil ze niet van hun roze wolk af halen. Ik wil dat ze genieten van hun geluk. Tijdens het babybezoek denk ik weer aan de huilende moeder. Het mooiste geschenk dat je kunt krijgen, maar ook het meest verschrikkelijke als het abrupt van je wordt afgenomen. Geluk en verdriet, het ligt dicht bij elkaar.



Kort verslag van het wereldcongres van de IPA van 4 t/m 9 oktober 2022 in Lloret de Mar in Spanje

Deelnemers van IPA Nederland: Willem Schewe (Vz IPA-NL) en Kees Jongh (Secr IPA-NL)

Na een aankomst op dinsdagmiddag 4 oktober 2022 begon het congres officieel op woensdag 5 oktober 2022. De officiële ontvangst bestond uit het spelen van de IPA Hymne en toespraken van onder andere de internationaal voorzitter Pierre Martin Moulin, de voorzitter van IPA Spanje en een afgevaardigde van de gemeente Lloret de Mar. Na het nemen van de groepsfoto begon de vergadering. De vergaderdagen waren 5, 6, en 7 oktober 2022. Hierbij werd om 8.00 uur begonnen en eindigde de vergaderdag, onderbroken door pauzes, rond 17.30 uur.

Na vele administratieve zaken te hebben afgehandeld zoals de stemprocedures werd verantwoording afgelegd door de president, de secretary-general, de externe relatiecommissie, het hoofd administratie en vele andere internationale werkgroepen. Ook werd een toelichting gegeven over het beleid in Gimborn. Hierna kwamen de vele moties aan bod. Vanuit het internationaal bestuur (IEB) werden de volgende moties ingediend:

- De officiële taal tijdens congressen. Deze motie werd aangenomen en de voertaal is Engels. Dit bespaart ongeveer € 30.000,- aan tolkenkosten.
- De correspondentie vanuit het IEB aan de aangesloten landen. Voorgesteld werd dit ook uitsluitend in het Engels te doen en niet in de huidige gehanteerde talen Engels, Duits, Frans, Spaans en Russisch. De motie leverde veel weerstand op voornamelijk uit de Spaans sprekende landen zodat deze door het IEB werd teruggenomen.
- Het aannemen van een legal advisor op afroep. Deze motie werd aangenomen.
- De aanpassing van het IPA logo. Hierin ontbraken de landen Australië en Japan. Er lag een voorstel van het IEB en een voorstel van Duitsland met een iets betere kleurstelling. Een meerderheid stemde voor de motie van Duitsland. Binnenkort komt het logo in twee verschijningsvormen beschikbaar.
- Besloten werd dat de IPA games in 2024 door Roemenië worden georganiseerd en in 2026 door Polen.
- Het IPA wereldcongres wordt in 2023 gehouden in Griekenland, in 2024 in Noord Macedonië en in 2025 in Polen, 2026 Sri Lanka en 2027 Hong Kong.
- De bijeenkomsten in het kader van de Young Police Officers worden gehouden: In 2023 in Nieuw Zeeland, in 2024 in Oostenrijk, in 2025 in België in 2026 in Duitsland en 2027 Hong Kong.

En dan de motie die Nederland samen met België had ingediend om Rusland uit de IPA verwijderen. Voorzitter Willem Schewe gaf tijdens het congres een toelichting op de motie en gaf aan dat Rusland in strijd handelt met internationale verdragen door hun inval in de Oekraïne. Het ging niet om politiek maar om menselijkheid. Als je de televisiebeelden volgt kun je zien dat er veel geweld wordt gebruikt door Rusland en dat onschuldige mensen worden vermoord. Tevens gaf hij aan dat Rusland uit een aantal wereldwijde organisaties is verwijderd, zoals de Commissie van Mensenrechten van de Verenigde Naties, de FIFA enz.. In de wandelgangen werd eerder duidelijk dat de motie het waarschijnlijk niet zou halen. Vele landen voerden over dit onderwerp het woord. Er was een opvallend optreden van de collega uit Cyprus die aangaf dat Cyprus 50 jaar geleden voor de helft was bezet door Turkije maar dat de Turkse IPA collega zijn vriend was. Een apart verhaal, dat niet in verhouding staat tot de nu wereldwijde crisis. Armenië gaf aan ook onderdrukt te zijn, Zuid Afrika had te maken met discriminatie en Polen hield een krachtig verhaal dat er op dit moment 5 miljoen vluchtelingen in hun land waren uit de Oekraïne. Hij vond de Russen terroristen. Kortom een motie die heel wat losmaakte. Er werd gevraagd om een geheime schriftelijke stemming over deze motie. De stemming was als volgt:

- Tegen de motie stemden 40 landen
- Voor de motie stemden 19 landen
- 6 landen onthielden zich van een oordeel.

De motie werd verworpen. Hoewel de stemming geheim was vernamen wij dat onder andere de volgende landen onze motie hadden gesteund: België als mede-indiener, Luxemburg, Ierland, Polen, Estland, Letland, Finland en Litouwen en uiteraard door de Oekraïne. Dit betekent dat IPA nog een jaar geschorst blijft als lid. Op verzoek van de internationaal voorzitter Moulin gaat Nederland samen met het IEB de situatie in de Oekraïne kritisch volgen. Dit voorstel kreeg de steun van het gehele congres. De Nederlandse sectie behoudt de vrijheid om bij het volgende Wereldcongres een voorstel in te dienen om de schorsing te verlengen. Na drie dagen intensief vergaderen werd het congres officieel afgesloten en werd zaterdag 8 oktober gebruikt voor een bezoek aan Barcelona. Kortom, een bijzonder waardevol, belangrijk en intensief congres dat een grote waarde heeft voor de internationale contacten met de aangesloten leden. We hebben nieuwe vrienden gemaakt en nieuwe contacten gelegd. En Nederland heeft zich op de kaart gezet met de motie over het lidmaatschap van Rusland.



Terugkeer van de portemonnee – De kracht van de IPA

Tekst: Declan O'Byrne (vice-president IPA Ierland)

Ik krijg vaak de vraag: "Wat kan de IPA voor mij doen?" Mijn antwoord is meestal: "Wat wil je dat de IPA voor je kan doen?" Ik weet het, het is lers om een vraag met een vraag te beantwoorden. Er zijn veel dingen die de IPA voor leden kan doen, maar soms zijn er dingen waar de IPA bij kan helpen, zonder dat u het weet. Ik wil graag dit hartverwarmende verhaal met u delen, een verslag van hoe een IPA-lid het dragen van zijn lidmaatschapskaart terwijl hij naar het buitenland reisde, hielp hem te herenigen met zijn portemonnee. "Ik zat op een middag in mei van dit jaar thuis en kreeg een WhatsApp bericht van een voor mij onbekend buitenlands nummer. Ik, zoals bijna iedereen tegenwoordig, vond het aanvankelijk verdacht. Hoewel het voor mij, als Vice President van IPA Ireland, niet ongebruikelijk is om berichten te ontvangen vanuit het buitenland. Meestal komen deze berichten via e-mail of Messenger. Ik opende het bericht toch, het was in het Italiaans, maar ik herkende het woord 'Polizia' en ging meteen naar Google translate. Het bericht was van Assistente Capo Giorgio Di Fiore die in San Giovanni werkt, een politiebureau in Rome. Hij had een portemonnee in zijn bezit die toebehoorde aan een met name genoemde lers burger maar geen contactgegevens. Hij vond in de portemonnee een IPA-kaart met de naam van dit lid en dit leidde ertoe dat hij op Google naar IPA Ierland zocht en hij doorzocht Facebook om mijn gegevens te achterhalen, om te zien of ik kon helpen om contact op te nemen met dit lid. Nog steeds niet zeker, vroeg ik ons IPA-kantoor om te controleren of deze man in onze database stond. Dat bleek inderdaad het geval en ik kreeg zijn contactgegevens. Ik probeerde opnieuw om contact te leggen met dit lid, maar zonder succes. Het IPA-kantoor had me ook verteld dat dit lid

gestationeerd was in Cork, in het zuiden van het land. Ik belde naar Anglesea Street Garda Station en werd mij werd door de Garda verteld dat dit lid daar bekend was en onlangs met pensioen was gegaan. Ik werd doorverbonden met de eenheid waar hij gewerkt had om te zien of zij mij verder konden helpen. Sergeant Davis op dat kantoor had nog meer contactgegevens van hem, maar ondanks dat kreeg ik geen contact met de juiste persoon. Sergeant Davis was erg behulpzaam en vertelde dat hij ook de broer van het lid kende en vertelde dat hij contact op zou nemen met hem, om te informeren naar een manier om contact te leggen met zijn broer in het buitenland. Binnen enkele minuten werd het bericht doorgegeven aan het lid John Lehane dat: zijn portemonnee was gevonden en op het politiebureau in Rome lag! Iets meer dan een uur na het eerste telefoontje van Giorgio melde ons lid zich en vertelde dat hij een afspraak had gemaakt om zijn portemonnee in het politiebureau op het politiebureau op te halen.

Alle lof voor Assistente Capo Giorgio Di Fiore die graag wilde dat de portemonnee terugkeerde naar de eigenaar terwijl hij op vakantie was in Rome. Zijn snelle denken en acties met zijn online onderzoek, hulp van IPA in Ierland en de Gardaí in Cork, was de portemonnee in een mum van tijd weer in handen van de eigenaar. Vervolgens werd ik gebeld door John Lehane om me te bedanken voor mijn hulp. Hij vertelde me dat het verlies van de portemonnee voor hem een grote zorg was en dat het erg ongemakkelijk was, en dat hij enorm opgelucht dat hij was gevonden en dat alles er nog inzat.

Dus, als je je afvraagt wat de IPA voor je kan doen, soms gewoon dat kleine kaartje bij je hebben dat u kan helpen zonder zelfs er maar naar te vragen. Nadat John met zijn portemonnee was herenigd, raakte ik aan de praat met Giorgio Di Fiore. Voordat hij de portemonnee vond, was hij niet op de hoogte van de International Police Association. Ik stuurde hem contactgegevens van IPA Italië en misschien hebben we ook in Italië weer een lid toegevoegd aan onze club.



Serie: Suriname Deel 7

Troepenmacht in Suriname

Tekst: Jan Eijkemans

Foto's: TRISonline en Jan Eijkemans

Bron: Ministerie van Defensie



Zoals ik al in de laatste Attentie schreef kon nu het leven in Suriname beginnen. Na een aantal dagen in het Prins Bernhard kampement te hebben verbelevend gingen wij op weg naar bosbivak Zanderij. Daar zou wij een drietal maanden verblijven om verder opgeleid te worden voor ons verblijf in de tropen. Natuurlijk was het ook wennen aan de leef- en werkomstandigheden daar en ook vooral wennen aan de temperatuur. Het bosbivak ligt op een paar kilometer van het internationale gelijknamige vliegveld midden in een stuk jungle en op circa 45 kilometer ten zuiden van Paramaribo. Officieel heet het: Johan Adolf Pengel International Airport. Daarnaast zijn er op

verschillende plaatsen in het land nog kleine vliegvelden of airstrips. Dit omdat er niet overal wegen naar toe gaan en de mensen die in de jungle wonen bereikbaar zijn om goederen te brengen of voor medische hulp.

Bosbivak Zanderij heet officieel Prinses Beatrix Kampement en was bereikbaar via een zandweg door de savanne. Het bestond uit een wachtgebouw, legeringsgebouwen, kantine. Ook verbleef er een vast kampstaf.

De legeringsgebouwen waren eigenlijk gebouwen zonder glas in de ramen en geen deuren. Eind van iedere week



moesten de gebouwen schoon gemaakt worden, dit gebeurde o.a. met de ontsmettingsstof creoline. Nadat dit alles was gebeurd kreeg je de wekelijkse inspectie of het gebouw goed schoon was, maar ook je geweer (een jungle-karabijn) en of alles mesbreed in je PSU-kast was opgeborgen. Wanneer alles in orde was bevonden mocht je het weekend in Paramaribo gaan doorbrengen. Daar werd je ondergebracht in het gebouw waar je, voordat je naar Zanderij ging, ook al ondergebracht. Dat was het vast gebouw van je compagnie, in ons geval de A-compagnie 1968 (A-Cie 68).



Achter het bosbivak liep een water genaamd Cola-kreek. Het had die naam omdat het water dat er stroomde de kleur van coca-cola had. Je kon er rustig in zwemmen zonder dat je werd aangevallen door piranha's, een ogenschijnlijk mooi klein visje maar met vlijmscherpe tanden. Deze waren erg gevaarlijk als je met een wondje het water inging, daar begonnen ze dan lekker aan te knabbelen en voor dat je er erg in had zat er een hele kolonie van die vissen en was je binnen de kortste keren opgegeten. Cola-kreek werd ook gebruikt voor het oefenen van het doorwaden van swampen (moeras) en kreken.



Na een korte periode van acclimatiseren werd er natuurlijk verder geoefend om te kunnen overleven in de jungle. Hiervoor werd gebruik gemaakt van de indiaanse inlandse bevolking die jou de fijne kneepjes van het overleven in de jungle bijbrachten. Hoe baan je al kappend een weg door de jungle, hoe overleef je zonder voedsel dat je normaal bij je had, door producten die de jungle voortbracht, met name eetbare vruchten. Ook werd geoefend om, wanneer je op patrouille was een slaappleats moest maken. Die werd gemaakt van stokken die je in de jungle kapte. Je maakte deze slaappleats samen met je maat. Beide had je een canvasligbed en natuurlijk een half dak van een tent. De stokken stak je door het canvas en zag er dan uit als een brancard, de tentdelen knoopte je aan elkaar. Voorts maakte je van palen kruisen waarop dan de brancard kwam te rusten en daarboven bouwde je een tent. Zo was je tandoe klaar. Slapen deed je natuurlijk onder de klamboe, anders werd je bestormd door allerlei kleine insecten. Daarnaast werden er ook marsen gelopen. Een daarvan ging over een spoorbaan, die niet meer in gebruik was. Met de van dienstwege verstrekte gevechtskleding die je aan had moest je dan de nodige kilometers lopen. Dat gaf natuurlijk, omdat je de temperatuur nog niet gewend was, behoorlijk geschaafde huid in je kruis. Daar was natuurlijk wel een wondermiddel op zeiden de oud-gedienden: eau de cologne. Maar als zij dit zo voorstelde kon je begrijpen dat er een addertje onder het gras zat. Zij die het toch uitprobeerde sprongen bij het aanbrengeen een gat in de lucht. Eigen schuld, moet je maar nadenken. Bij de afsluiting van de opleidingsperiode moest je naar een bivak in de buurt en daar werd dan een oefening gehouden waarbij al het geleerde in de praktijk moest worden gebracht. Wanneer je later op patrouille ging wist je hoe je moest handelen en leven in de jungle.



Inmiddels was er weer een nieuwe lichtung uit het koude Nederland gekomen en maakte wij plaats door weer naar Paramaribo te verhuizen zodat zij met hun opleiding konden beginnen.



Sunset March zondag 2 april 2023 20:10 uur

Tekst: Brugt Peper

Bron en foto's: Sunset March, Wikipedia, TracesOfWaR

De mars



De 'Sunset March' is sinds 19 oktober 2014 een dagelijks eerbetoon aan de geallieerde militairen, die gevochten hebben voor de vrijheid van Nederland. Over de nieuwe stadsbrug van Nijmegen genaamd 'De Oversteek' wordt dagelijks deze mars gelopen. De naam 'De Oversteek' vindt zijn oorsprong in het gegeven dat hier op 20 september 1944 Amerikaanse militairen tijdens de 'Operatie Market Garden' de Waal zijn overgestoken om de Waalbrug, die verder naar het oosten ligt, in handen te krijgen. Hierdoor konden de Amerikanen verder doorstoten naar Arnhem. Tijdens deze zogenaamde 'Waalcrossing' zijn 48 geallieerde militairen om het leven gekomen.

De verlichting van deze nieuwe brug is heel speciaal. Er staan 48 paren lichtmasten op de brug. Rond het tijdstip van zonsondergang worden deze lichtmasten, paar voor paar, na elkaar ontstoken in het tempo van een trage mars. Iedere avond, als het eerste paar lichtmasten wordt ontstoken, loopt een veteraan de 'Sunset March' mee i het tempo waarin de lichtmasten aangaan.

Met dit initiatief willen de veteranen niet alleen herdenken welk offer de Amerikaanse militairen hier, ver van huis, hebben gebracht voor de vrijheid van het Nederlandse volk. Zij willen hiermee vooral ook een zichtbare brug slaan naar alle veteranen die in missies over de hele wereld hebben bijgedragen en nog steeds bijdragen aan vrede en vrijheid. Veteranen van verschillende nationaliteiten hebben de 'Sunset March' al gelopen, vaak vergezeld door belangstellenden. Iedere veteraan is welkom om de 'Sunset March' te lopen en kan zich aanmelden op de aanmeldpagina voor een gewenst datum. IEDEREEN is van harte welkom om tijdens de 'Sunset March' de veteraan te volgen.

Meelopen

Iets wat al een tijd op het verlanglijstje stond om te doen. Iets bijzonders, althans dat vind ikzelf, en nog geen 20 kilometer van huis.

IPA Nijmegen nodigt alle IPA leden uit om deze bijzondere wandeling/mars mee te komen lopen. Het traject van de 'Sunset March' is slechts 950 meter en duurt ongeveer 12 minuten om te lopen.

Uw voorzitter heeft hem al meerdere keren meegelopen en kan hem van harte aanbevelen.

Wanneer

Wij gaan de 'Sunset March' lopen op Zondag 2 april 2023 om 20.10 uur.

Startpunt

De zuidkant van de brug, aan de zuidoever van de Waal (navigatie: Winselingseweg 41, Nijmegen, via de Latensteinweg) Parkeren bij het trappenhuis is het meest simpel. Je loopt de trappen op naar lichtmast PZ2-1, dat is de eerste lichtmast die aangaat onder de omgekeerde V van de zuidelijke boog. Daar hangt, ter hoogte van het startpunt, aan de reling een informatiebord over de brug en de 'Sunset March'.

Daar verzamelen wij ons om 19.30 uur

Geschiedenis

Ook een stukje geschiedenis wordt vertelt. Onze IPA collega Jimmy Hilgen en zijn maat Tjarco Schuurman zijn bereid gevonden om ons daar over te willen vertellen om 19.30 uur, voor de aanvang van de mars.



Laat even weten of je mee wilt lopen en meldt je aan bij Dick Beerens, evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl Opgeven voor 15 maart 2023.

Activiteiten overzicht

IPA Nijmegen

Zondag 8 januari 2023	Nieuwjaarsreceptie Van 11.00 tot 14.00 uur. Een mooie gelegenheid om elkaar het allerbeste toe te wensen voor het komende jaar.
Zondag 19 maart 2023	Eerste IPA Inloopdag
Zondag 2 april 2023	Sunset March Samen met veteranen en overige mensen lopen wij de beroemde Sunset March over de brug 'De Oversteek' te Nijmegen. Verzamelen om 19.30 uur aan de zuidkant van de brug. Daar wordt eerst uitleg gegeven over deze mars. Zie verder artikel in deze Attentie. Deze activiteit staat open voor de Oost-4 d
Dinsdag 18 april 2023	Districts Ledenvergadering Aanvang 20.00 uur.
Weekend van 22 t/m 24 september 2023	IPA Nijmegen Kampeerweekend Locatie wordt nog nader bekend gemaakt. Deze activiteit staat open voor alle Nederlandse districten van de IPA.
Zondag 19 november 2023	Tweede In loop van het jaar 2023 Tevens huldiging van de jubilarissen, aanvang 11.00 uur.

Tenzij anders vermeld:

worden de activiteiten gehouden in Dorpshuis 'De Lier', Koningsweg 12, 6655 AC Puiflijk.

Zoals u ziet proberen wij toch weer activiteiten te organiseren in 2023, maar het kan gebeuren dat activiteit(en) **NIET DOORGAAN** wanneer maatregelen van de regering i.v.m. de Corona-pandemie genomen worden. Dit wordt door ons bekend gemaakt middels een melding op onze Facebook-pagina.

Opgave voor de activiteiten:

Om de organisatie van de activiteiten in goede banen te leiden, mede i.v.m. bestellen van goederen, dient u zich voor deelname op te geven bij:

Dick Beerens evenementen-nijmegen@ipa-nederland.nl of 06-44898441

of

Adrie Daniëls 4daagse-nijmegen@ipa-nederland.nl of 0619451421



A night scene in a cobblestone square. On the left, a tall, ornate black street lamp with a glowing yellow lantern stands on a circular base. The background is a brick building with several windows, some of which are illuminated from within. In the foreground on the right, a bronze statue of a man sitting on a bench is positioned on a low brick pedestal. The overall atmosphere is warm and quiet, with the yellow light from the lamp and windows contrasting with the dark night sky.

Het bestuur van IPA district
Nijmegen e.o. wenst al haar leden,
Landelijk Bestuur, leden van overige
districten, vrienden en bekenden
gezellige kerstdagen en een gezond,
gelukkig en vredig nieuwjaar toe